

EEN VIJFTIGJARIGE: „ELSEVIER'S MAANDSCHRIFT”

wordt geschreven; Descartes boeit hem niet minder dan Barrès, France en Balzac evenzeer als Pascal of Chateaubriand. Dat Nederland zich tenslotte aansluit bij de Berner Conventie, is voor een deel zijn werk en hij heeft een belangrijk aandeel gehad in de, helaas niet tot verwezenlijking geraakte, plannen welke in 1912 werden gemaakt voor het stichten van een Kunstenaarshuis.

Zijn taak aan *Elsevier's Maandschrift* was veelomvattend, zijn leven overvol; hij heeft zich bij het recenseeren moeten laten helpen. Dit is het tijdschrift niet altijd ten goede gekomen. De critieken die hij opdroeg aan Frans Mijnsen konden natuurlijk niet anders dan voortreffelijk uitvallen; ook die van D. Th. Jaarsma waren over het algemeen goed, ofschoon soms een weinig gezocht van stijl. Jo de Wit heeft jaren lang met ijver en inzicht voor het tijdschrift gerecenseerd; hetgeen haar ontbreekt is helaas het — slechts door ander, grooter werk te verkrijgen — gezag. De keuze van Roel Houwink als recensent, tenslotte, die oorspronkelijk misschien tot zekere hoogte begrijpelijk was, is gebleken een ware vergissing van Robbers te zijn geweest, een van de weinige die hij begaan heeft. Ziedaar waartoe het leidt als men meent — zooals Robbers deed — dat de confessie waartoe een schrijver behoort er niet toe doet, slechts een „toevallige bijzonderheid” is! Men haalt een medewerker binnen die alles van een christelijk gezichtspunt uit beoordeelt en daarmee uw eigen, in den grond paganistische, levensbeschouwing implicite weerspreekt. Roel Houwink heeft eenige verdienste voor *Elsevier's* gehad: hij volgde de dichters, vooral de jonge dichters, beter dan Robbers zelf het had kunnen doen; maar hij was in het tijdschrift niet op zijn plaats. Bovendien — merkwaardig voor een dikwijls zoo goed dichter en ook schrijver van proza-verhalen —

J. Slauerhoff. Medewerker uit de laatste jaren.

Naar een potloodkrabbel